RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 267.752 van 21 september 2026
in de zaak A. 248.491/VII-43.298

In zake: U.S.
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Juliette Richir
kantoor houdend te 5000 Namen
rue Patenier 52
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Ine De Cneudt
kantoor houdend te 3054 Vaalbeek (Oud-Heverlee)
Onze-Lieve-Vrouwstraat 6
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Verzoeker dient met een enig verzoekschrift op 29 juni 2026 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en een beroep tot nietigverklaring in van de beslissing van de Federale Overheidsdienst Justitie, dienst Voogdij, van 27 april 2026 waarbij wordt beslist verzoeker te beschouwen als ouder dan 18 jaar en dat verzoeker geen voogd zal krijgen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De beschikking van 2 juli 2026 stelt de procedurekalender vast.

De verwerende partij heeft een nota met opmerkingen en een administratief dossier ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld over de vordering tot schorsing met toepassing van artikel 17 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 september 2026, om 14.30 uur.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Valdrin Gërguri, die *loco* advocaat Juliette Richir verschijnt voor verzoeker, en advocaat Filip Stouthuysen, die *loco* advocaat Ine De Cneudt verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt België binnen en hij wordt op 7 april 2026 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling aangemeld door de dienst Vreemdelingenzaken bij de dienst Voogdij. Hij heeft verklaard te zijn geboren in Afghanistan op 11 oktober 2008. De dienst Vreemdelingenzaken uit twijfel over verzoekers voorgehouden leeftijd.

In het Universitair Ziekenhuis Pellenberg te Leuven ondergaat verzoeker op 23 april 2026 een medisch onderzoek om na te gaan of hij al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt. De arts besluit dat verzoeker "op datum van 23-04-2026 een leeftijd heeft van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar een minimum leeftijd is. Waarschijnlijk ligt deze nog hoger".

Op 27 april 2026 beslist de dienst Voogdij verzoeker te beschouwen als ouder dan 18 jaar en dat hij geen voogd zal krijgen. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, § 1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd waarvan het onderzoek zich leent voor een versnelde behandeling en waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* kan worden verantwoord.

V. Ernst van de middelen

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 7, § 1 en 3, van Titel XIII, Hoofdstuk 6 'Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' van de programmawet (I) van 24 december 2002 (hierna: voogdijwet), van artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 december 2003 'tot uitvoering van Titel XIII, Hoofdstuk 6 'Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen' van de programmawet (I) van 24 december 2002' (hierna: koninklijk besluit van 22 december 2003), van de artikelen 27 en 28 van de wet van 16 juli 2004 'houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht' (hierna: WIPR), van de materiëlemotiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen

beginsel van behoorlijk bestuur, van artikel 14 van verordening (EU) 2016/1191 van het Europees Parlement en de Raad van 6 juli 2016 ‘inzake de bevordering van het vrije verkeer van burgers door vereenvoudigde overlegging van bepaalde openbare documenten in de Europese Unie en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1024/2012’ (hierna: verordening 2016/1191), gelezen in het licht van overwegingen 3 en 31 van die verordening, van het beginsel van loyale samenwerking, zoals vervat in artikel 4, § 3, van het verdrag ‘betreffende de Europese Unie’ (hierna: VEU), en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM).

6. Verzoeker voert aan dat de leeftijd van een niet-begeleide minderjarige vreemdeling in de eerste plaats moet worden vastgesteld aan de hand van officiële documenten en administratieve verificaties. Hij verwijst daartoe naar “het toepasselijke wettelijke kader” en meer concreet naar artikel 3 van het koninklijk besluit van 22 december 2003.

Waar de bestreden beslissing vermeldt dat de dienst Vreemdelingenzaken twijfelt over de leeftijd van verzoeker, omdat “[verzoekers] fysieke verschijning […] niet overeen[komt] met die van een minderjarige” en “[verzoeker] […] tegenstrijdige verklaringen af[legde]”, acht verzoeker die motivering louter algemeen, abstract en stereotiep. De bestreden beslissing bevat geen enkele objectieve beschrijving van de vaststellingen waarop de beoordeling van verzoekers fysieke voorkomen steunt, zodat het een louter subjectieve appreciatie betreft. Wat de “tegenstrijdige verklaringen” betreft, wordt in de bestreden beslissing niet gepreciseerd over welke verklaringen en welke tegenstrijdigheid het gaat.

Verder volstaat de motivering omtrent de door verzoeker overgelegde foto van zijn elektronische *taskara* niet in het licht van de wet van 29 juli 1991. De dienst Voogdij stelt enkel dat “[b]ij controle van de codes op het document blijkt […] dat deze gegevens verwijzen naar een geboortejaar in 2006” terwijl het document het jaar 2008 vermeldt bij geboortedatum, doch licht

nergens toe op welke wijze deze documentcontrole is geschied. Verzoeker betoogt dat niet kan worden nagegaan of het document daadwerkelijk werd gecontroleerd. Uit de bestreden beslissing blijkt met name niet welke instantie de controle uitvoerde, noch welke methode of welke technische hulpmiddelen werden gebruikt voor de analyse. Dat verzoeker slechts een foto van een *taskara* kon voorleggen, ontslaat de dienst Voogdij niet van haar motiveringsplicht. Deze tekortkoming is des te ernstiger nu deze vermeende documentaire tegenstrijdigheid een van de essentiële elementen is waarop de leeftijdstwijfel berust en leidde tot het uitvoeren van een medisch onderzoek, aldus verzoeker.

Ten slotte is verzoeker van oordeel dat de bestreden beslissing zelf intern tegenstrijdig is. De dienst Voogdij baseert zich immers op de kopie van verzoekers *taskara* om tot verzoekers meerderjarigheid te besluiten, maar trekt terzelfdertijd de bewijswaarde ervan in twijfel omdat het origineel document niet voorligt. Bovendien werd het document als dusdanig niet onderzocht, werden de intrinsieke kenmerken ervan niet geanalyseerd, werden geen concrete elementen van vervalsing aangewezen en werd niet uiteengezet waarom aan dit document geen bewijswaarde kan worden toegekend. De dienst Voogdij heeft geen volledig, zorgvuldig en nauwgezet onderzoek verricht naar alle relevante elementen van de zaak, zodat de bestreden beslissing niet alleen in strijd is met de motiveringsplicht, maar ook met de zorgvuldigheidsplicht.

Beoordeling

7. De schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing, die met toepassing van de voogdijwet is genomen en dus niet met toepassing van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het opschrift van het middel een schending aanvoert van de artikelen 27 en 28 van het WIPR, van artikel 14 van verordening 2016/1191, gelezen in het licht van overwegingen 3 en 31 van die verordening, van het beginsel van loyale samenwerking, zoals vervat in artikel 4, § 3, van het VEU, van artikel 8 van het EVRM en van

artikel 7, § 1 en 3, van de voogdijwet, lijkt hij in het middel niet uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen zouden zijn geschonden.

Het enige middel is in die mate *prima facie* niet ontvankelijk.

8. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Wat het medisch onderzoek betreft, is de bestreden beslissing formeel afdoende gemotiveerd wanneer het resultaat van dat onderzoek in de beslissing wordt vermeld. Te dezen vermeldt de bestreden beslissing dat en waarom de dienst Vreemdelingenzaken twijfel heeft geuit over verzoekers voorgehouden leeftijd, dat verzoeker een foto van een elektronische *taskara* heeft overgelegd en een termijn kreeg om het originele document te bezorgen, wat niet is gebeurd, dat er bij gebreke aan originele documenten die verzoekers leeftijd kunnen aantonen geen elementen waren die de twijfel over zijn leeftijd konden wegnemen, dat verzoeker schriftelijk akkoord ging met het medisch onderzoek, en geeft ze de conclusie van het leeftijdsonderzoek weer, waaruit blijkt dat verzoeker meer dan 18 jaar oud is. Het is niet vereist dat wordt aangegeven welke medische onderzoeken werden uitgevoerd of waarom verzoekers voorgehouden leeftijd in twijfel werd getrokken. Evenmin is het vereist dat het verslag van het medisch onderzoek aan verzoeker werd meegedeeld alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Bovendien maakt het verslag van het medisch onderzoek deel uit van het

administratief dossier en vermeldt de bestreden beslissing uitdrukkelijk de mogelijkheid om dat verslag te raadplegen. Verzoeker lijkt niet aan te voeren en *a fortiori* niet aan te tonen dat hij er geen kennis van kon nemen.

In de mate dat verzoeker zich richt tegen de elementen waarop de geuite twijfel is gebaseerd, blijkt uit het voorgaande *prima facie* dat de dienst Voogdij in het licht van de formelemotiveringsplicht in de bestreden beslissing niet nader hoefde te vermelden waarom wordt getwijfeld aan verzoekers leeftijd. Het enige middel is niet ernstig voor wat de voorgehouden schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft.

9. Waar verzoeker in het middel kritiek uit op de feitelijke vaststellingen die hebben geleid tot de bestreden beslissing, lijkt hij in wezen een schending van de materiëlemotiveringsplicht op te werpen. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiëlemotiveringsplicht is de Raad van State niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt op zijn beurt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen.

Zoals hoger reeds werd aangegeven, vermeldt de bestreden

beslissing te dezen waarom de dienst Vreemdelingenzaken twijfel heeft geuit omtrent verzoekers leeftijd. Als redenen daartoe worden verzoekers fysieke verschijning, die niet zou overeenstemmen met die van een minderjarige, alsook verzoekers tegenstrijdige verklaringen aangehaald. Verzoekers kritiek is uitsluitend gericht tegen die opgegeven redenen voor de door de dienst Vreemdelingenzaken geuite twijfel.

Hoewel de beoordeling van de fysieke verschijning van verzoeker berust op een appreciatie van de ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken, die daartoe wel werd aangewezen, blijkt uit de fiche "*mineur étranger non accompagné"*, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de twijfel niet enkel steunt op verzoekers fysieke voorkomen. Zo wordt erop gewezen dat de foto van verzoekers elektronische *taskara* 2008 als geboortejaar vermeldt, terwijl de MRZ-codes verwijzen naar het jaar 2006. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker op 25 november 2025 een verzoek om internationale bescherming in Letland heeft ingediend. Nochtans heeft verzoeker verklaard nooit eerder om internationale bescherming te hebben verzocht. Naast de voormelde fiche bevat het administratief dossier ook een verslag van het onderhoud dat verzoeker op 7 april 2026 had met een ambtenaar van de dienst Voogdij. Blijkens dit verslag heeft de dienst Voogdij *prima facie* onderzocht of de twijfel omtrent verzoekers minderjarigheid kon worden weggenomen met minder ingrijpende elementen dan een medisch onderzoek. Aan verzoeker werd onder meer gevraagd of hij over identiteitsdocumenten beschikt. Ook kopieën of foto's van identiteitsdocumenten mogen worden overgemaakt. Waar verzoeker de foto van zijn elektronische *taskara* ook toont aan de dienst Voogdij, stelt deze laatste evenzeer de incoherentie aangaande verzoekers geboortedatum vast. De foto wordt als niet overtuigend beschouwd en de ambtenaar adviseert om verzoeker een termijn van 15 dagen te geven om zijn origineel document voor te leggen. Wat het verzoek om internationale bescherming betreft dat verzoeker zou hebben ingediend in Letland, verklaart hij ten overstaan van de dienst Voogdij opnieuw nooit eerder te hebben verzocht om internationale bescherming. De ambtenaar concludeert dat de twijfel omtrent verzoekers minderjarigheid niet kan worden weggenomen op basis van verzoekers verklaringen gelet op de voormelde inconsistenties. De ambtenaar van

de dienst Voogdij, die hiertoe eveneens werd aangesteld, lijkt net zoals de ambtenaar van de dienst Vreemdelingenzaken ook verzoekers fysieke verschijning, naast andere elementen, aan te wijzen als element om te twijfelen aan verzoekers minderjarigheid. Er wordt voorgesteld om, indien verzoeker binnen een termijn van 15 dagen geen originele documenten overmaakt, over te gaan tot een medisch onderzoek. De redenen waarop de dienst Vreemdelingenzaken de geuite twijfel steunt, lijken wel degelijk hun oorsprong te vinden in het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat werd overgegaan tot het medisch onderzoek omdat verzoeker geen originele documenten heeft overgelegd die zijn leeftijd kunnen aantonen zodat er volgens de dienst Voogdij geen elementen aanwezig waren die de twijfel over verzoekers leeftijd konden wegnemen.

De bestreden beslissing zelf wordt vervolgens gedragen door het motief omtrent het resultaat van dat medisch onderzoek, dat uitdrukkelijk in die beslissing wordt vermeld. Naar luid van artikel 7, § 1, van de voogdijwet laat de dienst Voogdij, indien hij twijfel koestert omtrent de leeftijd van de betrokken persoon, onmiddellijk een medisch onderzoek door een arts uitvoeren teneinde na te gaan of die persoon al dan niet jonger is dan achttien jaar. Artikel 7, § 2 van die wet bepaalt dat, indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de betrokkene jonger is dan 18 jaar en mits voldaan is aan enkele voorwaarden, een voogd wordt aangewezen. Indien uit het medisch onderzoek blijkt dat de persoon in kwestie de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, dan vervalt de plaatsing onder de hoede van de dienst Voogdij van rechtswege. Het medisch onderzoek is aldus door de wet zelf ingesteld als ultiem bewijsmiddel om na te gaan of de betrokkene al dan niet de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt indien er twijfel is omtrent zijn leeftijd. Nu de wet zelf het medisch onderzoek als bewijsmiddel heeft ingesteld, lijkt geen schending van de materiëlemotiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel te volgen uit het feit dat de dienst Voogdij de bestreden beslissing heeft genomen op grond van dergelijk leeftijdsonderzoek. Bovendien is het op het eerste gezicht niet onredelijk dat de dienst Voogdij in de gegeven omstandigheden verzoekers verklaringen omtrent zijn leeftijd of de foto van zijn elektronische *taskara* niet liet primeren op de resultaten van het medisch onderzoek, die door verzoeker overigens niet als

dusdanig worden bekritiseerd in het middel

10. Naar luid van artikel 3, eerste lid, van het koninklijk besluit van 22 december 2003 "[gaat] de dienst Voogdij […] over tot de identificatie van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling en controleert zijn verklaringen betreffende zijn naam, nationaliteit en leeftijd inzonderheid door middel van zijn officiële documenten of van de inlichtingen verstrekt door de consulaire of diplomatieke posten van het land van herkomst of van doorvoer, of van elke andere inlichting […]". Deze bepaling verzet er zich niet tegen dat in geval van twijfel aan de opgegeven leeftijd wordt overgegaan tot een leeftijdsonderzoek dat, zoals hoger reeds is aangehaald, door de wet zelf is ingesteld. Gelet op de duidelijke conclusie van het leeftijdsonderzoek was de verwerende partij er op het eerste gezicht niet toe gehouden om verzoekers verklaringen of de foto van zijn elektronische *taskara* te laten primeren op het resultaat van het medisch leeftijdsonderzoek. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat de dienst Voogdij verzoekers verklaringen tegenstrijdig heeft bevonden en verzoeker de gelegenheid heeft geboden om zijn originele *taskara* over te maken.

Conclusie

11. Het ontbreekt het enige middel aan de vereiste ernst.

Bij gebreke aan minstens één ernstig middel waarmee de nietigverklaring van de bestreden beslissing *prima facie* kan worden verantwoord, wordt niet voldaan aan één van de voorwaarden die gesteld worden in artikel 17, §1, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opdat de vordering tot schorsing kan worden toegewezen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering tot schorsing.

Dit arrest is uitgesproken op eenentwintig september tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,

bijgestaan door

Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Bryan Geerts	**Carlo Adams**